

Също така кумецътъ носи гозба у кума (вѣнчавшии го) и му проси, казватъ, прошка.

Всички мъжски роднини, произходящи отъ единъ дѣдо — носятъ едно фамилно име, *Хаджи-Тодорогларъ, Хаджи-Михалогларъ, Фарашовци, Гърбановци, Икономовци, Куручковци, Кумановци* и пр.

Освѣнъ тѣзи фамилни имена, общеупотребителни сж йоще, прѣкоритѣ (прозвища), замѣняющи фамилнитѣ имена: *Иванъ Ганата, Стойко Драскалото, Добри убий-булка, Стоянъ Крещельтъ, Янаки Балбозана* и пр.

Казанлъшко. — Роднинитѣ живѣхтъ така помежду си, както въ Хасково (виждъ по долу Хасковско).

Лѣсковецъ. — Роднинитѣ живѣхтъ помежду си като родни братя; помагатъ си и единъ другито учхтъ на работа.

Копривщица. — Роднинитѣ се посѣщаватъ единъ съ други на голѣми празници, на едноименни дни и когато си наумхтъ. Това става и съ угощение и безъ угощение — както имъ е воля. Единъ родъ носи бащино и дѣдово име до вѣка. Всѣкой родъ има и своето название.

Названията иматъ повечето характеръ на прѣкоръ: *Петко Догантъ, Иванъ Крадлектъ*

Македония. — Роднинитѣ живѣхтъ помежду си любовно, догдѣто не се яви нѣкоя причина за охлаждане. Тѣ се събиратъ на угощения и посѣщения: а) на свадбитѣ; б) на служение памятьта на нѣкой свѣтия; в) на велики или сирни поклади (заговѣлки) отиватъ еднитѣ у другитѣ да се прощаватъ. Въ послѣдний случай угощение нѣма, а само пие-нѣе. Подобно отиватъ на посѣщение и на именний день всѣкому, йоще и на Господскитѣ празници безразлично имали име или не.

Всичкитѣ роднини отъ мъжската лоза носятъ едно общо прѣзиме, като: *Робевци, Танчовци, Паунчовци* и пр. По нѣкои родове родното имъ име се простира даже догдѣ да се съвсѣмъ изродхтъ; както що сж въ Охридъ: *Кацкаровци, Дилчовци* и др., а въ Струга: *Чакъровци, Матовци, Евровци, Миладиновци, Хаджовци* и др.

Старо-Загорско. — Роднинитѣ си живѣхтъ роднински, т. е. слушатъ се, почитатъ се, допитватъ се по нѣкога за нѣщо какъ да го направхтъ за по-добро, помагатъ си за работата изобищо, било въ мъжка, било въ женска работа,